

Všade vidím stromy, nič iné iba stromy. Stále nemôžem uveriť, že uprostred hustého lesa sa ukrýva najlepšia internátna škola v Španielsku, ktorá bude odteraz mojou školou a domovom zároveň.

„Si nervózna?“ spýta sa ma otec a pozrie sa na mňa v spätnom zrkadle.

Pokrčím plecami. „Trochu.“ Nič pred nim neutajím, pozná ma lepšie ako ja samu seba.

Vedľa neho na sedadle spolujazdca si moja mama vzdychne a nič nepovie. Tiež je nervózna. Ako ju poznám, určite takmer omdlieva od nervov.

„Všetko dobre dopadne, budeš sa mať výborne,“ pokračuje otec a žmurkne na mňa. Usmejem sa naňho o čosi pokojnejšie.

Má pravdu. Budem sa mať výborne. Veď prečo nie? Nezabúdajme, že som vyhrala jedno z piatich štipendii,

